

for mit Vedkommende vil alle Dage være ængstelig for at gribe ind i bestaaende Forhold, saaledes som de frit har udviklet sig gennem Aarene, men jeg erkender, at man maa have noget Haand i Hanke med Bankerne. Jeg tror, at Lovforslaget, som det er nu, opfylder de nævnte Krav. Jeg tror, at naar vi faar en Bankinspektør, som er sin Opgave voksen, vil han kunne udøve det Tilsyn, der skal udøves, og jeg tror, at de Bestemmelser, der er givne med Hensyn til Bankforhold i forskellige Henseender, vil virke godt, saaledes at den tilstrækkelige Sikkerhed kan opnaas.

Det, man særlig har beskæftiget sig med under Udvalgsbehandlingen, er Spørgsmaalet om Revision. Dertil vil jeg sige, at det nytter ikke, at vi lovgiver og giver Straffebestemmelser, naar der ikke omkring i Landet hos Banklederne er en Forstaaelse af, at det er ikke en Lov, der skal til, men dette, at de paagældende føler et Ansvar og ikke gaar ind til Ting, de ikke forstaar sig paa. Vi kan skrive Love saa lange, vi vil, og give en Række Bestemmelser for de Mennesker, som skal føre Lovene ud i Livet. Naar disse Mennesker ikke forstaar deres Ting, ikke opfylder deres Pligt, gaar det galt alligevel. Derfor vil jeg sige, at selv om vi nu faar en Banklov, maa man ikke lægge sig til at sove og tro, at alt er godt, og at Katastrofer som dem, vi har set i den sidste Tid i Roskilde og i de allersidste Dage i Aalborg, kan forebygges ved Hjælp af Love. Det kan de i Virkeligheden slet ikke. Man kender jo egentlig kun til, hvad der er sket i Aalborg, gennem nogenlunde førstehaands Avisreferater — der foreligger ikke saa meget, at man kan fælde en endelig Dom —, men saa meget synes dog sikkert, at ogsaa der har det været galt med Revisionen. Der ved tænker jeg ikke paa de Personer, som man vælger paa Generalforsamlingen til at revidere det paagældende Bankregnskab, de har jo kun det at gøre at revidere Aarsregnskabet, og naar de ikke har anden Opgave end den at se, om de opførte Tal stemmer med Tallene i Bogholderiet, er de ogsaa afskaarne fra at opdage Bedragerier. Men efter hvad der foreligger, skal de oppe i Aalborg have haft noget, der skulde være en Kontrollkomité, og det er opløst — men jeg ved ikke, om det er rigtigt —, at denne Kontrollkomité ikke en Gang har eftersat Kassekreditforholdene eller dens Sikkerheder; det har den ikke

indladt sig paa. Det tør siges at have været en ganske overfladisk Revision. Dertil maa man imidlertid ogsaa føje, at Banklederne ikke synes at have haft det rette Kendskab til det Apparat, de har haft at virke med ved selve Banken. Naar en Bank med en Aktiekapital paa 1 Mill. Kr. kan være udsat for at miste 600,000 Kr. — altsaa et godt Stykke af, noget over Halvdelen af Aktiekapitalen —, er det ganske ubegribeligt. Jeg siger ikke dermed, at Aktiekapitalen er tabt, men 600,000 Kr. er i Forhold til de Virkemidler, der findes derovre, dog saa meget, at det er ubegribeligt, at det kan have gaaet — ja, der siges jo, at Bedragerierne først har taget større Omfang efter Juni 1913 —, men at det dog har gaaet hele 1913 igennem, saa at de i den Tid har mistet 600,000 Kr. af disse ikke uhyre Midler. At sligt har kunnet passere, uden at Lederne siger: Hvor er vore Penge anbragte, og hvad staar de i? — det er dog ganske ubegribeligt. Derfor maa man ikke slaa sig til Ro med denne Banklov; man skal ude omkring — og først da bliver det godt — forstaa, at de, som har med disse Forhold at gøre, har Pligter. Men til dem, der har Pligter i dette Tilfælde — og vi ser jo, at det gentager sig Gang efter Gang —, hører ikke alene Lederne eller Personerne i det paagældende Foretagende, men der hører — det tager jeg ikke i Betænkning at sige — ogsaa de Folk, som gør Forretninger med de paagældende, de Firmaer, som om ikke forleder de paagældende til Spekulationer, saa dog giver dem Anledning dertil. Her maa man have Lov til at sige, at skal vore Forhold paa dette Omraade blive gode, nytter Loven alene, som sagt, ikke; saa maa den københavnske og danske Vekselererstand tage Haand i Hanke med og drage Omsorg for, at Medlemmer af denne Stand ikke under nogen Betingelse indlader sig i Engagementer med unge Mennesker, der er ansatte i Banker, og om hvilke det skulde være meget let at sige, at de ikke ad retmæssig Vej er kommet i Besiddelse af de forholdsvis uhyre Midler, de virker med. Først hvis dette sker alle Vegne, og først hvis alle forstaar, at her er noget galt, noget, der skal afhjælpes, noget, man føler Ansvar for, tror jeg, at den Lov, vi nu er i Færd med at vedtage, vil kunne gøre Gavn.

Med disse Bemærkninger skal jeg tildele mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.